

WYROK Z DNIA 5 WRZEŚNIA 2006 R.
SNO 45/06

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Błuś.

Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Henryk Pietrzkowski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 5 września 2006 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem obwinionej od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt (...)

u c h y l i ł z a s k a r ż o n y w y r o k i p r z e k a z a ł s p r a w ę Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2006 r. uznał sędziego Sądu Rejonowego winną popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od dnia 14 kwietnia 2003 r. do dnia 20 maja 2004 r. wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 423 § 1 k.p.k. i art. 329 k.p.c. nie sporządziła uzasadnień w ustawowym terminie w sprawach o sygn. akt: VII W 673/02, VII C 3/02, VII C 170/02, VII C 1/03, VII C 4/03, VII C 181/02, a także nie rozpoznała w miesiącu maju i czerwcu 2003 r. żadnej sprawy Nc mimo obowiązku wynikającego z podziału czynności, nie wyznaczyła w pierwszych dwóch tygodniach maja 2003 r. żadnych rozpraw, a na wokandy w dniach 9, 13, 14 maja oraz 11, 13 i 30 czerwca skierowała po jednej sprawie „W”, dopuściła się bezczynności w sprawach VII C 52/03, VII C 31/03, VII Nc 40/03, VII Nc 1926/02, VII Nc 2357/02, VII Nc 1922/02, VII C 62/03, VII C 178/02, VII C 22/03, VII Nc 5/02, VII Nc 173/02, VII C 141/02, VII C 106/02, VII C 21/03, VII C 29/03, VII C 6/03, VII Nc 869/03, VII Nc 1779/02, VII Nc 2216/02, VII Nc 2358/03, VII Nc 2350/02, VII Nc 2440/02< VII Nc 2438/02, VII Nc 2460/02, VII Nc2448/2, VII C 152/02, VII C 182/02, VII C 1878/2, VII C 25/03, VII C 26/03, VII C 63/03, VII C 11/03, a także wbrew zarządzeniu Prezesa Sądu Rejonowego w dniu 4 lipca 2003 r. zabrała do domu akta 390 spraw Nc, Ns, C, których część zwróciła dopiero w dniu wykonywania czynności lustracyjnych, tj. dnia 21 sierpnia 2003 r., nie podejmując w nich żadnych czynności, powodując tym znaczną przewlekłość postępowania oraz w okresie od dnia 21 stycznia 2004 r. do dnia 29 lutego 2004 r., od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 9 maja 2004 r. oraz od dnia 15 maja do dnia 20 maja 2004 r. uchylała się od powinności podejmowania czynności w

sprawach przydzielonych jej do rozpoznania zgodnie z obowiązującym w Sądzie Rejonowym podziałem czynności.

Uznając to zachowanie za przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p. Sąd Apelacyjny wyrokiem tym wymierzył sędziemu Sadu Rejonowego na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu. Postępowanie w części dotyczącej popełnienia przez obwinioną przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.s.p. w okresie od lutego 2003 r. do dnia 13 kwietnia 2003 r. Sąd Apelacyjny umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 108 § 1 i 2 u.s.p.

Rozstrzygnięcie powyższe oparte zostało na następujących ustaleniach i wnioskach:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Dyscyplinarnego z dnia 13 września 2002 r. sędzia Sądu Rejonowego została uznana za winną popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 u.s.p., polegającego na uchybieniu terminu sporządzenia uzasadnień orzeczeń sądowych w 38 sprawach i za to Sąd Dyscyplinarny orzekł wobec niej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe. W wykonaniu tego wyroku sędzia Sądu Rejonowego została przeniesiona do orzekania w Sądzie Rejonowym w A. Czynności sędziowskie podjęła od miesiąca lutego 2003 r. Zgodnie z podziałem czynności przydzielona została do orzekania w Wydziale Grodzkim tego Sądu w sprawach z repertoriów C, Nc, Co, Ns, także w sprawach z repertorium „W”, których sygnatura zaczyna się od cyfr 2, 3, 4, a ponadto w sprawach uchylonych do ponownego rozpoznania z referatu innego sędziego oraz w sprawach upadłościowych i układowych rozpoznawanych w składzie trzech sędziów zawodowych. W zakończonych sprawach w okresie czerwiec – wrzesień 2003 r. sędzia nie oddała uzasadnień w 7 sprawach. Akta tych spraw przedstawiono ze środkami odwoławczymi sądowi drugiej instancji bez uzasadnienia zaskarżonych orzeczeń. Z protokołu lustracji referatu sędziego Sądu Rejonowego, przeprowadzonej w sierpniu 2003 r. przez sędziego wizytatora wynika, że obwiniona:

- podejmując pracę w Sądzie Rejonowym w A. przejęła referat asesora sądowego ze stanem 994 spraw na dzień 1 stycznia 2003 r., w tym spraw z repertorium C – 71 , Co – 5, Ns – 8, Nc – 910;
- w okresie od miesiąca lutego do końca miesiąca lipca 2003 r. nie wyznaczyła żadnego posiedzenia w sprawach cywilnych;
- na posiedzenia w dniach 9, 13, 14 maja oraz 11, 13 i 30 czerwca 2003 r. wyznaczyła tylko po jednej sprawie z repertorium „W” (sprawy o wykroczenia);
- w miesiącach maju i czerwcu 2003 r. nie oddała żadnego nakazu zapłaty;
- w wybranych losowo aktach spraw nie podejmowała czynności w 30 sprawach. Brak czynności stwierdzono nawet w okresie od listopada 2002 r.;

-wbrew zarządzeniu Prezesa Sądu Rejonowego zabrała do domu akta 390 spraw, które przetrzymywała w okresie od dnia 4 lipca do dnia 21 sierpnia 2003 r., tj. do dnia przeprowadzenia lustracji referatu obwinionego.

Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji ustalił nadto, że sędzia Sądu Rejonowego do dnia 31 sierpnia 2003 r. sporządziła 7 uzasadnień. W tym dniu miała 6 uzasadnień zaległych, opóźnienia wynosiły od dwóch tygodni do dwóch miesięcy. Do końca 2003 r. zaległości te zwiększyły się do 10 uzasadnień. W okresie sierpień – grudzień sędzia nie sporządziła żadnego uzasadnienia.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji na podstawie opinii biegłych lekarzy – psychiatrów wynika, że obwiniona w okresie od lutego do dnia 11 września 2003 r. miała zachowaną zdolność rozpoznawania znaczenia swojego czynu i kierowania swoim postępowaniem, natomiast w okresie od dnia 21 stycznia do dnia 29 lutego 2004 r. oraz od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 9 maja 2004 r. i od dnia 15 do dnia 20 maja 2004 r., a więc w okresie zarzucanego sędziemu uchylania się od powinności podejmowania czynności w sprawach przydzielonych jej do rozpoznania, wystąpiły w stanie zdrowia obwinionej zaburzenia adaptacyjne, nie były jednak nasilone i dlatego ograniczały zdolność rozumienia, a przede wszystkim pokierowania swoim postępowaniem, ale nie w stopniu znacznym. Przyczyną wystąpienia zaburzeń adaptacyjnych było niewykonywanie podstawowych obowiązków służbowych.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał, że w świetle przytoczonych ustaleń kara udzielona wcześniejszym orzeczeniem dyscyplinarnym nie spełniła swojego zadania. Trwające od 2001 r. naruszanie przez sędziego obowiązków służbowych sprawia, że prognoza co do ich należytego wykonywania w przyszłości jest negatywna. Biorąc zatem pod uwagę charakter przewinień oraz wspomnianą negatywną prognozę na przyszłość Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał, że jedyną adekwatną karą dyscyplinarną jest złożenie sędziego z urzędu.

Obwiniona w odwołaniu (nazwanym apelacją) od powyższego wyroku zarzuciła obrazę przepisów art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a także rażąco niewspółmierność kary. Wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź umorzenie postępowania, ewentualnie zmianę wyroku i wymierzenie łagodniejszej kary.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2006 r., poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku, obrońca obwinionej przedłożył zaświadczenie lekarskie stwierdzające chorobę sędziego i jej niezdolność do pracy w okresie od dnia 5 do dnia 14 kwietnia 2006 r. Wnosił o odroczenie rozprawy celem

umożliwienia obwinionej zajęcia stanowiska w sprawie. Ponadto przed ogłoszeniem orzeczenia, co nastąpiło w dniu 13 kwietnia 2006 r., obwiniona sędzia złożyła pisemny wniosek „o wznowienie przewodu sądowego i dopuszczenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania biegłych”, zaznaczając, że ma pytania do biegłych lekarzy-psychiatrów. W tej sytuacji przeprowadzenie rozprawy, a także nieuwzględnienie wniosku o wznowienie przewodu sądowego nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 117 § 2 k.p.k. i art. 409 k.p.k. Uchybienia te ograniczyły prawo obwinionej do obrony, mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z tych wyłącznie względów należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.